

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 6112225523
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6112225523.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej PhD. a JUDr. Ivany Nemčekovej, v spore žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, 814 99 Bratislava 1, IČO: 00 603 481, proti žalovanej: INTERMONT a. s., Kukučínova 20, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 30 840 198, zastúpenej Advokátska kancelária IGAZOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Kocel'ova 15, 821 08 Bratislava 2, IČO: 47 233 681, o určenie pohľadávok, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 61Cbi/13/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25CoKR/10/2014 -630 z 15. júna 2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25CoKR/10/2014-630 z 15. júna 2015 v d r u h o m v ý r o k u o potvrdení časti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 61Cbi/13/2012-469 z 25. augusta 2014 o d m i e t a.

II. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25CoKR/10/2014-630 z 15. júna 2015 v p r v o m v ý r o k u o zmene časti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 61Cbi/13/2012-469 z 25. augusta 2014 a v t r e ť o m v ý r o k u o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania z r u š u j e a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 25CoKR/10/2014-630 z 15. júna 2015 na odvolanie oboch sporových strán rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „súd prvej inštancie“) č. k. 61Cbi/13/2012-469 z 25. augusta 2014 prvým výrokom v časti, v ktorej bola zamietnutá žaloba o určenie pohľadávok vo výške 611.360,34 Eur prihlásených do reštrukturalizačného konania na majetok žalovanej pod spisovou značkou R 2/2012 (správne malo byť uvedené „1R/3/2012“- poznámka dovolacieho súdu) v prihláškach pohľadávky pod poradovým číslom 1 a 4 (správne malo byť uvedené „1 až 4“- poznámka dovolacieho súdu) zmenil tak,

že pohľadávka vo výške 611.360,34 Eur prihlásená prihláškou por. č. 1 - 4 zo dňa 9. augusta 2012 titulom nezaplatenia nájomného, úroku z omeškania, zmluvnej pokuty a nákladov na súdne vymáhanie, je oprávnená. Druhým výrokom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v časti, že pohľadávka žalobcu prihlásená do reštrukturalizačného konania na majetok žalovanej pod spisovou značkou R 2/2012 (správne malo byť uvedené „1R/3/2012“- poznámka dovolacieho súdu) v prihláške pohľadávky pod poradovým číslom 9 až 30 a pod poradovým číslom 35 zo dňa 9. augusta 2012 v celkovej výške 53.836,35 Eur je oprávnená čo do právneho dôvodu a výšky. Tretím výrokom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 15,- Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Odvolací súd poukázal na rozsudok súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Konštatoval, že prvoinštančné konanie prebehlo bez väd procesného postupu a bolo v ňom vykonané precízne dokazovanie. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom určil, že pohľadávka žalobcu prihlásená do reštrukturalizačného konania na majetok žalovanej, vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod spisovou značkou 1R 2/2012 (správne malo byť uvedené „1R/3/2012“- poznámka dovolacieho súdu), v prihláške pohľadávky pod poradovým číslom 9 až 30 a pod číslom 35 zo dňa 9.8.2012 v celkovej výške 53.836,35 Eur, je oprávnená čo do právneho dôvodu a výšky, pričom pohľadávka vo výške 51.948,48 Eur vznikla zo zmluvy o nájme č. 07 83 0176 06 00 zo dňa 31.3.2006 a pohľadávka vo výške 1.887,87 Eur vznikla z nedoplatku na dani z nehnuteľnosti vyrubenej žalobcom ako správcom dane na rok 2012 podľa zákona č. 582/2001 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov. V časti o určení pravosti pohľadávky (zrejme malo byť uvedené „pohľadávok“- poznámka dovolacieho súdu) vo výške 611.360,34 Eur prihlásených pod poradovým číslom 1 až 4, žalobu zamietol. V časti o určení pravosti pohľadávky vo výške 9,12 Eur prihlásenej pod poradovým číslom 31 až 34, konanie zastavil. Žalobcu zaviazal povinnosťou nahradiť žalovanej trovy konania 2.025,12 Eur a žalovanú zaviazal povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy zmareného pojednávania 15,- Eur a časť súdneho poplatku 6,46 Eur.

3. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie k predmetu sporu správne konštatoval, že uplatnené pohľadávky predstavujú nájomné z nájomnej zmluvy č. 188800500100 z 1. februára 2001 (ďalej aj „1. nájomná zmluva“) spolu 323.753,50 Eur (prihláška č. 1 a 2). Za nezaplatenie dlžného nájomného žalobca ako veriteľ uplatnil úroky z omeškania 56.517,28 Eur a 1.824,68 Eur a zmluvnú pokutu 221.861,25 Eur a 7.400,- Eur (prihláška č. 1 a 2). Z tejto nájomnej zmluvy žalobca po čiastočnom späťvzati žaloby v konaní uplatňuje 611.360,34 Eur. Ďalej žalobca uplatňuje určenie pravosti popretej pohľadávky 51.948,48 Eur z nájomnej zmluvy č. 078301760600 z 31. marca 2006 (ďalej aj „2. nájomná zmluva“), vrátane úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty (prihláška č. 9 až 30). Uplatnená pohľadávka 1.887,87 Eur predstavuje nedoplatok na dani z nehnuteľnosti za rok 2012 podľa platobného výmeru č. 1/12/012233-36/54/154883 (prihláška č. 35). Uplatnená pohľadávka 8,67 Eur predstavuje nezaplatené nájomné od 1. júla 2011 do 30. júna 2012 (nesprávne uvedené „2012“- poznámka dovolacieho súdu) a úroky z omeškania zo zmluvy o nájme pozemku a o budúcej zmluve o zriadení vecného bremena č. 08-83-0232-07-00/2899 z 13. apríla 2007 (prihláška č. 31 - 34).

4. Ďalej poukázal na prejudiciálne závery súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval neplatnosť 1. nájomnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka s odkazom na úpravu v § 9 ods. 1 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení účinnom k 31.12.2001 (ďalej aj „zákon o majetku obcí“), § 9 ods. 2 písm. c) tohto zákona, § 13 ods. 3 písm. d) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom k 31.12.2001 (ďalej aj „zákon o obecnom zriadení“) a všeobecne záväzné nariadenie o zásadách hospodárenia s majetkom hlavného mesta v úplnom znení pod č. 14/2002, a to pre absenciu právne určitého prejavu vôle mestského zastupiteľstva žalobcu pri prijatí jeho rozhodnutia zo 7. decembra 2000. Pre platné uzavretie 1. nájomnej zmluvy dotknutá právna úprava vyžadovala súhlas mestského zastupiteľstva žalobcu. V danom prípade však mestské zastupiteľstvo schválilo dlhodobý prenájom pozemku žalovanej „cca o výmere 6.900 m²“, čo podľa názoru súdu prvej inštancie nespĺňalo podmienku určitosti prejavenej vôle vo vzťahu k následnému právnomu úkonu 1. nájomnej zmluvy. Na neurčitosti takto schváleného dlhodobého nájmu nič nemení ani bod 7. uznesenia mestského zastupiteľstva, podľa ktorého parcelné číslo a výmera bude spresnená následne spracovaným

geometrickým plánom, keďže ani po jeho vypracovaní mestské zastupiteľstvo následne nerozhodlo o konkrétnej výmere ako predmete nájomného vzťahu medzi sporovými stranami. Nebolo možné odčleniť mestským zastupiteľstvom prejavenu vôľu vo vzťahu pri pozemkoch v rozsahu 6.900 m² oproti skutočne uzavretej zmluve v rozsahu 7.390 m², nakoľko daný investičný zámer bolo možné realizovať len na prenajatých pozemkoch ako celku. Rovnako nie je možné identifikovať schválenú výmeru v rozsahu 6.900 m² vo vzťahu k trom novovytvoreným parcelám. Súd prvej inštancie z takto neplatne uzavretej 1. nájomnej zmluvy žalobu o určenie pohľadávky 611.360,34 Eur (nájomné, úroky z omeškania, zmluvná pokuta) uplatnenej prihláškami č. 1 až 4 zamietol.

5. Odvolací súd na prejednanie odvolaní sporových strán, s odkazom na ust. § 214 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“), nenariadil pojednávanie z dôvodu, že podľa neho nebolo potrebné dokazovanie doplniť ani zopakovať, keďže v posudzovanom prípade nešlo v odvolacom konaní o skutkové zisťovanie, ale len o právne posúdenie, pričom neaplikoval na rozhodnutie iné právne predpisy ako tie, ktoré aplikoval súd prvej inštancie.

6. K spornej 1. nájomnej zmluve odvolací súd poukázal na námietky žalovanej o neexistencii predmetu plnenia, nemožnosti disponovania s časťou pozemkov, pretože časť pozemkov nebola voľná, nesúlade obsahu nájomnej zmluvy s rozhodnutím mestského zastupiteľstva pokiaľ ide o výšku nájomného vo väzbe na dĺžku nájmu a nesúlade obsahu nájomnej zmluvy s rozhodnutím mestského zastupiteľstva pokiaľ ide o celkovú výmeru pozemkov. K predmetu plnenia odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nepovažoval za relevantnú námietku žalovanej, keďže išlo o pozemky, ktoré reálne existovali v čase uzavretia zmluvy, v ktorej bola dohodnutá presná výmera pozemkov a ich identifikácia, čo žalovaná počas trvania nájomného vzťahu ani nenamietala. K možnosti žalobcu disponovania s pozemkami v správe jeho mestskej organizácie - Dopravného podniku Bratislava, a.s. (ďalej aj „DPB“) odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie poukázal na znenie 1. nájomnej zmluvy s prehlásením žalovanej o znalosti stavu prenajatého pozemku a so záväzkom rešpektovania prevádzky koľajovej dopravy a úhrady nákladov jej prípadnej prekládky počas výstavby. Žalovaná ako nájomca písomne prevzala túto časť predmetu nájmu aj zápisnične 12. júna 2001. Žalobca ako vlastník mohol s predmetnými pozemkami (stavbami) disponovať a nájom jeho časti iným subjektom nemohol mať vplyv na platnosť 1. nájomnej zmluvy, pretože žalovaná s týmto právnym režimom súhlasila. Napokon pozemky, na ktorých bola prevádzka koľajovej dopravy, nebola 1. nájomnou zmluvou dotknutá, preto ich užívanie treťou osobou nemôže mať vplyv na platnosť nájomnej zmluvy. Odvolací súd za správnu považoval aj argumentáciu a právne závery súdu prvej inštancie ohľadom výšky nájomného v závislosti na dĺžke nájmu. Platenie nájmu bolo odsúhlasené mestským zastupiteľstvom v zníženej výške po dobu výstavby, najviac však na dobu 36 mesiacov a vo zvýšenej výške po realizácii výstavby, najneskôr po uplynutí 36 mesiacov. V zmluve bolo dohodnuté platenie zníženého nájomného počas výstavby, najdlhšie do 31. decembra 2004. Keďže 1. nájomná zmluva bola uzavretá 1. februára 2001 a znížené nájomné sa podľa zmluvy malo platiť najdlhšie do 31. decembra 2004 (nesprávne uvedené „2014“- poznámka dovolacieho súdu), ide ešte o kratšiu dobu, ako je uvedená v uznesení mestského zastupiteľstva. Preto nie je rozpor medzi 1. nájomnou zmluvou a uznesením mestského zastupiteľstva, ktorým bol nájom schválený.

7. Odvolací súd sa však nestotožnil s posúdením námietky žalovanej súdom prvej inštancie, podľa ktorej mestské zastupiteľstvo žalobcu nerozhodlo o schválení predmetu nájmu v rozsahu a vo vymedzení tak, ako bola uzavretá 1. nájomná zmluva. Podľa uznesenia mestského zastupiteľstva č. 449/2000 bol odsúhlasený nájom na dobu 50 rokov v prospech žalovanej, a to časti pozemku parcelné číslo 23093/1 o výmere 6.900 m², pričom podľa bodu 7. tohto uznesenia parcelné číslo a výmera budú spresnené následne spracovaným geometrickým plánom. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že ide o absolútnu neplatnosť celého právneho úkonu, pretože nebolo možné odčleniť mestským zastupiteľstvom prejavenu vôľu vo vzťahu k pozemkom v rozsahu 6.900 m² oproti skutočne uzavretej zmluve v rozsahu 7.390 m², nakoľko daný investičný zámer bolo možné realizovať len na prenajatých pozemkoch ako celku. Zdôraznil základný princíp súkromného práva, najmä jeho záväzkovej časti, a to princíp zmluvnej slobody s tým, že zmluvné strany sa môžu odchýliť od ustanovení zákona alebo ich môžu úplne vylúčiť, s výnimkou kogentných ustanovení. Pokiaľ uzavretá zmluva neodporuje kogentným ustanoveniam a spĺňa formálne a obsahové náležitosti, nie je dôvod, aby súd ex post zmluvu

spochybňoval.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu, VZN č. 2/1993 v znení zmien a doplnkov, ktorým boli schválené zásady hospodárenia s majetkom hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, tieto v ust. § 9 ods. 2 vyžadujú pri nájme nehnuteľností na dobu dlhšiu ako 10 rokov, vrátane každého predĺženia nad túto dobu (okrem bytov), len schválenie nájmu mestským zastupiteľstvom. Mestské zastupiteľstvo schválilo žalovanej účelový nájom na výstavbu objektov a služieb a v uznesení zo 7. decembra 2000 vymedzilo rozsah prenajatých pozemkov „cca 6.900 m²“ z parcely č. XXXXX/X a prejavilo vôľu - súhlas s tým, že parcelné čísla a výmera pozemku budú spresnené následne spracovaným geometrickým plánom. Zároveň bolo týmto uznesením určené, že nájomca na vlastné náklady zaobstará dokumentáciu pre komplexné urbanistické riešenie územia, pri spracovaní ktorej bude rešpektovať závery štátnej expertízy k zámerom verejných prác „Nosný systém MHD a Severná tangenta“. Z tohto prejavu vôle mestského zastupiteľstva podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že presnú výmeru pozemkov a novovzniknutých parciel určí následne spracovaný geometrický plán, pričom na uzavretie nájomnej zmluvy stanovilo pomerne krátku fixnú lehotu (do 60 dní od schválenia uznesenia mestským zastupiteľstvom) so sankciou straty „platnosti“ uznesenia.

9. Odvolací súd prijal záver, že nájomnú zmluvu sporové strany uzavreli v súlade s týmto uznesením a pokiaľ by mestské zastupiteľstvo malo záujem vyjadriť súhlas s presnou výmerou pozemkov, mohlo podmieniť súhlas s nájmom až po predložení geometrického plánu. Takúto podmienku mestské zastupiteľstvo nestanovilo. Naopak, stanovilo fixnú lehotu na uzavretie nájomnej zmluvy po prijatí uznesenia. Predmetný súhlas mestského zastupiteľstva ako prejav vôle nepovažoval odvolací súd za neurčitý, pretože zákon o majetku obcí a ani citované zásady hospodárenia s majetkom mesta nepožadujú stanovenie absolútne presnej výmery. Opačný výklad právnych predpisov by bol príliš formalistický, pretože by nesledoval účel zákona pri delbe právomoci medzi štatutárnym orgánom mesta a mestským zastupiteľstvom. O požiadavke presnej výmery pozemkov pri schvaľovacom úkone by bolo možné uvažovať nanajvýš pri prevodnej zmluve, kedy by primátor previedol na nadobúdateľa vlastníctvo, kým v posudzovanom prípade išlo len o nájomnú zmluvu, ktorú bolo možné vypovedať. Preto nebol dôvod, aby súd vstupoval do rozhodnutia mestského zastupiteľstva a do nájomnej zmluvy ako súkromnoprávneho úkonu pre dodatočné účelové námietky jednej zmluvnej strany, vznesenej až v súdnom konaní, ohľadom nejasnosti/neurčitosti právneho vzťahu, ktorý od jeho vzniku žiadne takéto pochybnosti nevzbudzoval. Keďže zmluvu jej účastníci rešpektovali a plnili, takýto spôsob obrany žalovanej odvolací súd označil za zneužívajúci výkon práva.

10. Za relevantnú považoval odvolací súd preferenciu takého výkladu zmluvy, ktorý nevedie k jej neplatnosti (I. ÚS 242/2007) a tento výklad aplikoval nielen na uzavreté nájomné zmluvy, ale aj na súhlas mestského zastupiteľstva.

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom uplatnenej pohľadávky z 1. nájomnej zmluvy odvolací súd zmenil podľa ust. § 220 OSP s tým, že neboli dôvody pre jeho zrušenie a ani potvrdenie a zároveň určil oprávnenosť predmetnej pohľadávky žalobcu (prvý výrok dovolaním napadnutého rozsudku).

12. Vo vzťahu k žalovanej namietanej 2. nájomnej zmluve odvolací súd konštatoval, že aj keď rozpor v skutočnom užívaní stavby oproti tomu, ktorý bol povolený žalobcovi v kolaudačnom rozhodnutí môže mať za následok porušenie administratívnych predpisov žalobcom ako stavebníkom, avšak nemá vplyv na súkromnoprávne úkony týkajúce sa nájmu stavby. Na námietku o absencii schválenia 2. nájomnej zmluvy mestským zastupiteľstvom odvolací súd za splnenia podmienok podľa § 118a ods. 1 až 3 OSP neprihliadol pre jej oneskorenosť a stotožniac sa s dôvodmi rozsudku prvoinštančného súdu, rozsudok ohľadom pohľadávok žalobcu z 2. nájomnej zmluvy potvrdil (§ 219 OSP) ako vecne správny (druhý výrok dovolaním napadnutého rozsudku). K uplatneným pohľadávkam z 1. a 2. nájomnej zmluvy navyše dodal, že ich nebolo možné posudzovať z iného právneho dôvodu (bez dôvodného obohatenia), keďže v incidenčnej žalobe (incidenčnom konaní) sa veriteľ môže domáhať len toho, čo uviedol v prihláške (§ 124 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie tvrdiac, že jej v odvolacom konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) OSP a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Dovolateľka uviedla, že aj keď odvolací súd v dovolaní napadnutej časti, v ktorej zmenil prvoinštančný rozsudok, dospel k iným skutkovým a právnym záverom ako súd prvej inštancie, vo veci rozhodol bez prejednávania veci podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a) OSP. Táto povinnosť však trvá aj v prípade, ak vykonaním dokazovania odvolací súd verifikoval skutkové závery súdu prvej inštancie a na ich základe dospel k inému právnemu záveru a rozsudok súdu prvej inštancie na základe nového právneho záveru zmenil. Podľa dovolateľky, odvolací súd na základe nesprávneho postupu, nesprávnych skutkových záverov, nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych právnych záverov vydal nezákonný rozsudok.

14. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP malo dôjsť postupom odvolacieho súdu, ktorý vo vzťahu k posudzovaniu (ne)platnosti 1. nájomnej zmluvy zmenil skutkové závery súdu prvej inštancie a dospel aj k iným právnym záverom, a to bez zopakovania alebo doplnenia dokazovania. Odvolací súd nesúhlasil so skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade ide o absolútnu neplatnosť celého právneho úkonu z dôvodu, že nemožno odčleniť prejavenu vôľu mestského zastupiteľstva vo vzťahu k nájmu pozemku v rozsahu 6.900 m² oproti skutočne uzavretej zmluve s výmerou 7.390 m². Podľa názoru dovolateľky, odvolací súd zmenil prijaté skutkové závery prvoinštančného súdu tak, že ak bola uzavretá zmluva o nájme na výmeru vyššiu oproti uzneseniu mestského zastupiteľstva, tak to bolo v súlade s prijatým uznesením a tomu zodpovedala aj prejavená vôľa mestského zastupiteľstva a prijaté uznesenie. K týmto záverom dospel bez preukázania, že prejavená vôľa poslancov mestského zastupiteľstva tomu zodpovedala a k tomu smerovala. Dovolateľka nesúhlasila ani s odôvodnením rozhodnutia, že išlo „len“ o nájomnú zmluvu, ktorú možno vypovedať. Odvolacím súdom vyslovené skutkové zistenia a iné závery nemajú oporu v zistenom skutkovom stave, ani v dokazovaní vykonanom súdom prvej inštancie, preto by mohlo ísť o inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Nesprávne skutkové závery následne viedli aj k nesprávnym právnym záverom odvolacieho súdu a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

15. Dovolateľka zdôraznila, že odvolací súd neprijal skutkové závery súdu prvej inštancie k posúdeniu platnosti uznesenia mestského zastupiteľstva č. 449/2000 zo 7. decembra 2000 v časti udelenia súhlasu na budúci prenájom pozemkov, ale zaoberal sa tým, čo sa v tejto listine nachádza a čo nie, jej znením, obsahom a následne porovnaním s nájomnou zmluvou, keď dospel k záveru, že uznesením bol vymedzený „podstatný rozsah“ pozemkov a že mestské zastupiteľstvo tak prejavilo vôľu, súhlas s upresnením výmery pozemkov. To svedčí o tom, že odvolací súd zopakoval dokazovanie listinou, čo však mohol urobiť len riadnym vykonaním dôkazu na pojednávaní podľa ust. § 213 ods. 3 OSP a ak tak neurobil, odňal tým žalovanej možnosť konať pred súdom. V tomto smere dovolateľka poukázala na ustálenú judikatúru (bez jej konkretizácie) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) II ÚS 409/2013. Ak odvolací súd dospel k záveru, že na základe doterajších výsledkov dokazovania sa vyžaduje zmena právneho posúdenia, o ktorej sporové strany (účastníci) nevedia, alebo nemôžu vedieť, je potrebné rešpektovať ich právo na spravodlivý súdny proces zaručený ústavou a dokazovanie doplniť vykonaním ďalších dôkazov alebo dokazovanie zopakovať.

16. Dovolateľka nesúhlasila ani s hmotnoprávnym posúdením veci v napadnutej časti odvolacím súdom. Zdôraznila potrebu rešpektovania právnej istoty, aby k nakladaniu s majetkovými právami obce (hlavného mesta) na tak veľký rozsah pozemku 7.390 m² bol daný predchádzajúci súhlas obecného (mestského) zastupiteľstva. Poukázala pritom na právnu úpravu v § 6 a nasl., § 7 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. a) - d), § 12 zákona o majetku obcí v spojení so zákonom č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave a účel tejto právnej úpravy. Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu o stotožňovaní pozície a konania obce a kapitálových spoločností pri nakladaní s majetkom, keďže obec je subjekt verejného práva, verejnoprávna korporácia, v mene obce navonok koná starosta a v súkromnoprávných vzťahoch vôľu obce vytvára obecné zastupiteľstvo. Pokiaľ žalobca aj odvolací súd

argumentoval rozhodnutím I. ÚS 242/2007, tak dovolateľka poukázala na to, že sa týkalo odlišnej veci, t. j. vzťahu medzi dvoma súkromnými osobami o nahradenie chýbajúceho prejavu vôle pri uzatváraní zmluvy o kúpe bytu.

17. Odvolací súd podľa dovolateľky neprihliadol ani na ďalšie preukázané dôvody neplatnosti 1. nájomnej zmluvy, a to, že hoci žalobca bol vlastníkom pozemku, nemal k nemu dispozičné právo vzhľadom na Štatút hlavného mesta a uzavretú zmluvu o správe, resp. nájomnú zmluvu s DPB v znení dodatkov. Splnenie podmienky odňatia predmetného majetku zo správy DPB pre možnosť jeho ďalšieho prenájmu nebola predmetom prejednávania a rozhodnutia mestským zastupiteľstvom, hoci to bolo v zmysle zákona a Štatútu hlavného mesta potrebné. V 1. nájomnej zmluve (čl. I. bod 4) tak ani nie je uvedené, kto je odovzdávateľom majetku voči žalovanej. V rozpore s uvedeným žalobca v zmluve prehlásil, že prenajímané pozemky nie sú dotknuté právami tretích osôb. Dovolateľka tiež poukázala na sporné okolnosti nájmu z dôvodu prevádzky koľajovej dopravy na dotknutom pozemku, pričom zo zápisu z 12.06.2001 nevyplýva odovzdanie a prevzatie parcely č. 23093/1 zo strany žalovanej. Naopak, bolo uvedené, že parcelu naďalej užíva DPB na výkon dopravy bez obmedzenia. Písomným zápisom z 19.06.2001 v skutočnosti nedošlo k zmene dohodnutého obsahu pôvodnej zmluvy o nájme z 01.02.2001 a žiadna zmena prenájmu pozemkov nebola vopred schválená mestským zastupiteľstvom, ani vykonaná na úrovni štatutárnych zástupcov sporových strán. Odvolací súd podrobne skúmal obsah zápisu z 12.06.2001, čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku na str. 15 (druhý odsek), avšak prijal nesprávny skutkový záver a právne posúdenie, ak dohodnutá celá výmera všetkých novovzniknutých pozemkov podľa geometrického plánu preukázateľne nebola žalovanej daná do užívania. Žalobcovi tak nevzniklo právo na nájmné vo výške dohodnutej ani za predošlé obdobie, ani za obdobie od 01.07.2008, za roky 2009 a ďalej, za ktoré bola pohľadávka prihlásená do reštrukturalizácie. Tým nevznikol žalobcovi ani nárok na úroky z omeškania a zmluvnú pokutu uplatnené v tomto incidenčnom konaní.

18. Dovolateľka vytkla rozhodnutiu odvolacieho súdu, že nevzal do úvahy námietky, že pozemky jej neboli nikdy odovzdané v celom rozsahu podľa zmluvy, že ich neužívala (s výnimkou krátkej doby malú časť pozemku ako odstavnú plochu pre autá), že nebola uzavretá zmena zmluvy v súlade so zákonom, hoci to bolo zistené súdom prvej inštancie. Právne účinky zmluvy o nájme nevznikli 01.02.2001 ako je uvedené v čl. 6 bode 10 a ani neskôr, čo nemožno opomenúť pre objektívnu nemožnosť zmluvného plnenia zo strany žalobcu. Reálna možnosť plnenia neexistovala, čo vyplýva aj zo zápisu z 12.06.2001, o čom žalobca musel vedieť.

19. Vo vzťahu k potvrdzujúcemu rozhodnutiu (v druhom výroku) dovolateľka prípustnosť dovolania rovnako odôvodnila podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP tým, že ak odvolací súd dospel k iným skutkovým a právnym záverom, nad rámec tých, ktoré boli vyslovené súdom prvej inštancie, pričom na prejednanie veci nenariadil pojednávanie, tak svojím postupom odňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Táto povinnosť trvá aj v prípade, ak odvolací súd síce sčasti potvrdil skutkové závery súdu prvej inštancie, no dospel aj k novým skutkovým a právnym záverom a na ich základe prvoinštančný rozsudok potvrdil. Dovolateľka uviedla, že skutkové a právne závery, nesprávny výklad a aplikácia právnych predpisov viedli k nerešpektovaniu kogentnej hmotnoprávnej úpravy zákona o majetku obcí, čím došlo k nesprávnemu a nezákonnému (potvrdzujúcemu) rozhodnutiu odvolacieho súdu a bol založený dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c) OSP, nevyklúčujúc dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Dovolateľka nesúhlasila s interpretáciou odvolacím súdom aplikovaných ustanovení zákona o majetku obcí, že je len vecou mestského zastupiteľstva, ako v zásadách hospodárenia vymedzí spôsob a rozsah výkonu svojej právomoci o nakladaní s majetkom obce. Minimálny rozsah výkonu právomoci obecného zastupiteľstva v otázkach schvaľovania úkonov obecným zastupiteľstvom je určený zákonom a nemožno ho obísť.

20. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a súčasne zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti, v ktorej bolo určené, že pohľadávka žalobcu prihlásená do reštrukturalizačného konania na majetok Intermont a.s. Banská Bystrica pod sp. zn. 1R/3/2012, prihláškou pod por. č. 9 až 30 a por. č. 35 zo dňa 9. augusta 2012 v celkovej výške 53.836,35 Eur, je oprávnená čo do právneho dôvodu a výšky. Zároveň si uplatnila nárok na plnú náhradu trov

odvolacieho konania.

21. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu. Podľa neho mal odvolací súd pre žalovanou vytykaný postup oporu v dôkazoch už vykonaných súdom prvej inštancie a rozhodnutie neoprel o nové skutkové zistenia. Dovolanie žalovanej označil za bezpredmetné a navrhol ho zamietnuť.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) a funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

23. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (dňa 27. júla 2015), t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. januára 2015, dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 CSP (podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalovaná dovolanie podala.

24. Dovolanie v Občianskom súdnom poriadku je upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno v dovolacom konaní podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ OSP) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) väd (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.08.2010, sp. zn. 6 Cdo 90/2010). Pritom zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vyplýva, že pri posudzovaní jeho prípustnosti nemá extenzívny výklad ustanovení § 236 až § 239 OSP žiadne opodstatnenie (k tomu viď aj PL. ÚS 9/04).

25. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 OSP) alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP) alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 OSP). Z uvedeného vyplýva, že prípustnosť dovolania a priori je daná voči tej časti rozsudku, v ktorej odvolací súd rozhodol zmeňujúcim prvým výrokom (§ 238 ods. 1 OSP).

26. Uvedené však neplatí vo vzťahu k napadnutému rozsudku v časti, o ktorej odvolací súd rozhodol druhým výrokom, keďže nevykazuje znaky rozsudku podľa ust. § 238 ods. 1 a ods. 3 OSP, pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého však odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je v tejto časti prípustné ani podľa ust. § 238 ods. 2 OSP z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval. Dovolací súd uvádza, že predmetom nárokov žalobcu boli viaceré pohľadávky uplatnené a popreté správcom v rámci reštrukturalizačného konania na majetok žalovanej, ktoré čo do ich dôvodu (tiež výšky a poradia príhlášok) boli samostatné, skutkovo i právne odlišné, čo sa premietlo i do dovolacích dôvodov vymedzených dovolateľkou. Preto tak, ako o týchto viacerých nárokoch kumulatívne uplatnených žalobou v danom incidenčnom konaní, samostatne procesne a hmotnoprávne rozhodovali súdy nižších inštancií, tak vo vzťahu k týmto pohľadávkam a odlišným rozhodnutiam o nich viacerými samostatnými výrokmi, bolo možné oddeliť posudzovanie a rozhodnutie aj dovolacím súdom, a to primárne z procesného hľadiska prípustnosti dovolania.

27. S poukazom na vyššie uvedené by dovolanie žalovanej proti druhému výroku bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, bolo postihnuté vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia niektorou zo závažných procesných väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 OSP. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia, t. j. ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

28. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a písm. g/ OSP v dovolaní nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

29. Podľa tvrdenia dovolateľky jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f) OSP). Podľa ustálenej judikatúry sa pod odňatím možnosti konať pred súdom (do 30. júna 2016) rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval Občiansky súdny poriadok [v zmysle ust. § 18 OSP mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 OSP), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 OSP), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 OSP), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 OSP) a podobne].

30. Najvyšší súd už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až f/ OSP nie je významný subjektívny názor účastníka konania (sporovej strany) tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady, ale rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (k tomu viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016).

31. K odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) malo vo vzťahu k druhému výroku napadnutého rozsudku dôjsť postupom odvolacieho súdu tým, že dospel k iným skutkovým a právnym záverom nad rámec tých, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie, avšak na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie (§ 214 ods. 1 písm. a) OSP). Podľa dovolateľky mal túto povinnosť odvolací súd aj v prípade, že hoci potvrdil skutkové závery súdu prvej inštancie, no dospel aj k novým skutkovým a právnym záverom a k potvrdzujúcemu rozhodnutiu, tak v predmetnej časti odvolací súd viedli nesprávne skutkové a právne závery, nesprávny výklad a aplikácia právnych predpisov.

32. Je zřejmé, že takto vymedzené dôvody dovolania vo vzťahu k potvrdzujúcej časti odvolacieho rozhodnutia nemôžu podľa názoru odvolacieho súdu viesť k záveru o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Vymedzeným dovolacím dôvodom mala dovolateľka zrejme na mysli ust. § 241 ods. 2 písm. b) OSP, podľa ktorého dovolanie možno odôvodniť len tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za vadu konania v zmysle citovaného ustanovenia možno považovať aj skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci. O vadu pri zisťovaní skutkového stavu veci sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval (do 30. júna 2016) v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (teraz CSP). Namietaný procesný postup odvolacieho súdu, spočívajúci vo vydaní potvrdzujúceho rozhodnutia v danej časti bez vykonania pojednávania, však nebol v rozpore s úpravou v ust. § 214 ods. 1 písm. a) OSP, podľa ktorého na prejednanie odvolania

proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. V danom prípade však z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odvolací súd postupoval podľa ust. § 214 ods. 2 OSP, podľa ktorého v ostatných prípadoch (t. j. neuvedených v ust. § 214 ods. 1 písm. a) - d) OSP- poznámka dovolacieho súdu) možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Rozhodujúce vo vzťahu k potvrdzujúcej časti dovolaním napadnutého rozhodnutia bolo, že v tomto konaní odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 213 ods. 1 OSP), ktorý považoval za správne zistený a prvoinštančné rozhodnutie potvrdil za aplikácie ust. § 219 OSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2). Nepochybne konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným prvoinštančným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu po obsahovej stránke v sebe zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

33. Za vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/369/2013 zo 17. marca 2016). Pokiaľ teda odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia precizoval a na zvýraznenie potvrdzujúceho rozhodnutia rozvinul jeho dôvody, uvedený postup netvorí vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP ako argumentuje dovolateľka. Napokon, ak sa dovolateľka nestotožnila s odôvodnením odvolacieho rozsudku v potvrdzujúcej časti, tak dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 236 ods. 2 OSP). Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd aj z hľadiska riadneho odôvodnenia rozhodnutia sporovou vecou v napadnutej potvrdzujúcej časti rozsudku dostatočne zaoberal (§ 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/170/2005, podľa ktorého „...,pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého „...,odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“ V danom prípade nešlo o prípad potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie na inom skutkovom a právnom základe, než z ktorého pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie (porovnaj a contrario uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11.11.2010, sp. zn. 5Cdo/334/2009).

34. Z hľadiska procesného posudzovania prípustnosti podaného dovolania, ak odvolací súd, ktorý vo vzťahu k potvrdenej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže ohľadom uplatnených pohľadávok z 2. nájomnej zmluvy a z (dovolateľkou nenamietaného) nedoplatku na dani z nehnuteľnosti za rok 2012, vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) a svoje rozhodnutie právne odôvodnil bez vybočenia z limitov daných ust. § 219 ods. 1 a 2 OSP, tak tento postup odvolacieho súdu nebol relevantným dôvodom prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP a v predmetnej časti bolo preto potrebné dovolanie žalovanej odmietnuť pre jeho procesnú neprípustnosť (§ 447 písm. c) CSP).

35. Dovolanie v potvrdzujúcej časti rozhodnutia odvolacieho súdu smeruje aj proti nesprávne právnemu posúdeniu veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo o sebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Samotným právnym posúdením veci totiž nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Pokiaľ sa však dovolateľka nestotožnila s tým, ako odvolací súd posúdil jej obranu voči

nároku žalobcu na uplatnené pohľadávky zahrnuté do potvrdzujúceho (druhého) výroku napadnutého rozsudku, tak dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. decembra 2016 sp. zn. 2Cdo/1286/2015, publikované pod č. 24 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 3/2017). Je potrebné dodať, že námietkami vzťahujúcimi sa k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu v danej časti žalovaná zjavne vyjadrila svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalovanej, však nepredstavuje vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 3Cdo/61/2010).

36. Vo vzťahu k napadnutému prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd zistil prípustnosť dovolania podľa ust. § 238 ods. 1 OSP, keďže smeruje proti rozsudku, ktorým bol v predmetnej časti zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Preskúmaním veci dovolací súd prijal záver o naplnení dôvodov dovolania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Bolo potrebné súhlasiť s dovolateľkou, že ak vo vzťahu k prejudiciálnemu záveru odvolacieho súdu o platnosti 1. nájomnej zmluvy, t. j. záveru opačnému oproti zisteniam a záverom prijatým súdom prvej inštancie (o absolútnej neplatnosti 1. nájomnej zmluvy), odvolací súd zmenil zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania, na ktorom by prejednal vec so zopakovaním alebo doplnením dokazovania podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a) OSP, tak týmto svojím postupom zaťažil odvolacie konanie v predmetnej časti inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za vadu konania podľa citovaného ustanovenia možno považovať aj skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu veci ide najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval (do 30. júna 2016) v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku .

37. Dovolací súd uvedený záver o naplnení dôvodu podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) OSP v danom prípade prijal po posúdení veci v intenciách dovolacích dôvodov vzhľadom k obsahu spisového materiálu vo väzbe na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, z ktorých nepochybne vyplýva, že odvolací súd sa neopieral len o výsledky dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a z neho zistený skutkový stav veci, ktorý vo vzťahu k interpretácii okolností, ktoré predchádzali uzavretiu 1. nájomnej zmluvy, úplne neprijal, opätovne a inak hodnotil a posúdil obsah listinných dôkazov, najmä uznesenia mestského zastupiteľstva č. 449/2000 o súhlase s následným uzavretím 1. nájomnej zmluvy a tejto zmluvy samotnej. Ide napríklad o konštatovanie, že mestské zastupiteľstvo „...Vo svojom uznesení vymedzilo približne podstatný rozsah prenajatých pozemkov z parcely č. 23093/1 a prejavilo vôľu - súhlas s tým, že parcelné čísla a výmera pozemku budú spresnené následne spracovaným geometrickým plánom.Z tohto prejavu vôle Mestského zastupiteľstva hlavného mesta SR Bratislava nesporne vyplýva, že presnú výmeru pozemkov a novo vzniknutých parciel určí následne spracovaný geometrický plán, pričom na uzavretie nájomnej zmluvy stanovilo pomerne krátku fixnú lehotu so sankciou straty „platnosti“ uznesenia. V súlade s týmto uznesením....uzavreli sporové strany nájomnú zmluvu.Takýto súhlas ako prejav vôle nepovažoval odvolací súd za neurčitý, pretože zákon o majetku obcí a ani citované zásady hospodárenia s majetkom mesta nepožadujú stanovenie absolútne presnej výmery.“ Odvolací súd teda nepostupoval podľa ust. § 213 ods. 3 OSP, podľa ktorého ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám, pričom tak mal vykonať procesným postupom podľa ust. § 214 ods. 2 písm. a) OSP, teda na nariadenom pojednávaní.

38. Aj keď v zásade zmeniť rozhodnutie súdu nižšej inštancie podľa procesnej úpravy občianskeho súdneho konania v znení OSP účinnom do 30. júna 2016 je možné aj bez zopakovania alebo doplnenia dokazovania, avšak len za podmienok podľa ust. § 213 ods. 1 OSP, teda za viazanosti skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa a bez naplnenia výnimiek ustanovených v odsekoch 2 až 7.

Inak povedané, k zmene rozhodnutia prvoinštančného súdu v odvolacom konaní bez vykonania pojednávania a zopakovania, prípadne doplnenia dokazovania mohlo dôjsť len v prípade iného právneho posúdenia veci (s výhradou dodržania postupu podľa ust. § 213 ods. 2 OSP). Dovolací súd sa však v danom prípade nestotožnil s konštatovaním odvolacieho súdu, že vo vzťahu k jeho rozhodnutiu o zmene prvoinštančného rozhodnutia nebolo potrebné prejednať vec na nariadenom pojednávaní, keďže z obsahu spisu vyplýva, že k opačnému záveru o platnosti l. nájomnej zmluvy dospel odvolací súd na základe opakovaného hodnotenia listinných dôkazov s vyvodenými odchýlnymi nielen právnymi, ale aj skutkovými závermi.

39. K tomu dovolací súd uvádza, že jednou z relevantných častí odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je záver súdu o skutkovom stave veci. Taký záver musí vychádzať z dielčích a pre rozhodnutie vo veci samej významných skutkových zistení. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) sa premietajú do skutkového záveru (tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods. 1 OSP) a ktorý je východiskom pre právne posúdenie veci. Pre záver o skutkovom stave veci je rozhodujúce vyhodnotenie dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, prípadne vierohodnosti. Pre to, aby odvolací súd mohol opätovne hodnotiť dôkazy uplatnené sporovými stranami v štádiu prvoinštančného konania, bolo potrebné dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať na nariadenom pojednávaní, a to spôsobom upraveným pre vykonávanie dokazovania listinnými dôkazmi v ust. § 129 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 OSP.

40. Určujúce bolo, že v prípade záveru o platnosti l. nájomnej zmluvy išlo podľa názoru dovolacieho súdu aj o otázku skutkového stavu, a nie, ako uviedol odvolací súd, len právneho posúdenia veci v rovine aplikácie a interpretácie právnych noriem. Na to, aby v danom prípade mohol odvolací súd prijať záver o platnosti (nie neplatnosti) dotknutých právnych úkonov žalobcu (súhlas mestského zastupiteľstva s uzavretím zmluvy) a sporových strán (l. nájomnej zmluvy), boli potrebné skutkové tvrdenia a k týmto tvrdeniam vykonané dôkazy. Prejudiciálny záver odvolacieho súdu o platnosti predmetných právnych úkonov tak nebol otázkou len a výlučne právneho posúdenia veci, ale aj skutkového stavu veci vymedzeného v konaní sporovými stranami.

41. K procesnému postupu odvolacieho súdu pri zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania a zopakovania dôkazov v potrebnom rozsahu, najvyšší súd v obdobných veciach už v minulosti prijal záver, že ide o postup tvoriaci inú vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď uviedol, že: „Predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takom prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2012, sp. zn. 5Cdo/68/2011, obdobne tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.12.2008 sp. zn. 2Cdo/247/2007, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13.8.2008 sp. zn. 5Obdo/1/2008).

42. Dovolací dôvod podľa ust. § 242 ods. 2 písm. b) OSP je teda daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní veci z iného skutkového základu ako súd prvej inštancie, ku ktorému dospel opätovným iným hodnotením dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie bez toho, aby postupoval v zmysle ust. § 213 ods. 3 OSP a sám zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvej inštancie. Také odvolacie konanie je potom postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

43. Vzhľadom na uvedené dôvody bolo potrebné v dovolaní napadnutom prvom a závislom treťom výroku o náhrade trov konania rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

44. Keďže k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu v dotknutej časti došlo z procesných dôvodov,

dovolací súd nemal priestor pre prejednanie a rozhodnutie veci z vecno právneho hľadiska. Odvolací súd v ďalšom konaní opätovne vec prejedná a rozhodne, za dodržania procesného postupu podľa ust. § 355 a nasl. CSP, osobitne s dôrazom na ust. § 383 - § 385 CSP a svoje rozhodnutie náležite odôvodní podľa ust. § 393 CSP, vrátane odôvodnenia prípadného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdov, a to najmä k otázke platnosti právnych úkonov obce. Súčasne je potrebné dodatočne odstrániť zrejmé chyby pri uvedení spisovej značky reštrukturalizačného konania (sp. zn. 1R/3/2012) na majetok žalovanej, doteraz nesprávne uvádzanej v rozhodnutiach tak súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom.

45. Podľa ust. § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

46. Podľa ust. § 453 ods. 3 CSP o trovách pôvodného a dovolacieho konania rozhodne v novom rozhodnutí odvolací súd.

47. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.